

концепцій, стратегій, що у підсумку призводить до погіршення добробуту населення. Серед напрямків вирішення зазначеної проблеми можна зазначити наступне : удосконалення чинного законодавства України, насамперед через усунення всіх наявних прогалин, а також розробку координації дій державних органів, що мають відношення до забезпечення прав людини і громадянина. Також одне з доцільніших вважається реформування сфери соціального захисту, тобто її удосконалення, яке повинне базуватися на програмах ,які в свою чергу допоможуть дієздатному населенню реалізувати себе в своєму напрямку ,що призведе до меншого відсотку безробіття ,та захисту більш уразливої верстви населення, а також підвищення відповідальності посадових осіб за порушення законодавства у сфері забезпечення права на достатній життєвий рівень через встановлення конкретної міри покарання у законодавчих актах.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28 червня 1996р. // Відомості Верховної ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Основи демократії: навчальний посібник [для студентів вищих навчальних закладів] / за заг. ред. Антоніни Колодій. Київ: Ай-Бі, 2002. 684 с.
3. Веклич, В.О. Форми й методи реалізації функції держави щодо забезпечення, захисту прав та свобод людини і громадянина / В.О. Веклич // Віче : журнал Верховної Ради України. 2011. № 4. С. 10-13.
5. Мацокін В.В. Право громадян України на достатній життєвий рівень: автореф. дис. канд. юрид. наук: 12.00.02 «Конституційне право» / В.В. Мацокін; Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого. Харків, 2008. 20 с.
6. Кельман М.С. Загальна теорія держави і права: підручник / М.С. Кельман, О.Г. Мурашин. Київ: Кондор, 2008. 477с.

ВИДИ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИХ ОБМЕЖЕНЬ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ ПРАВ ЛЮДИНИ

Міщенко А.В. аспірантка кафедри конституційного права і прав людини Національної академії внутрішніх справ

Питання визначеності природи конституційно-правових обмежень соціально-економічних прав людини має теоретичне і практичне значення. Важливо досягнути єдиного підходу в критеріях класифікації конституційно-правових обмежень соціально-економічних прав людини, адже це в подальшому визначить правовий механізм регулювання конкретного виду обмежень соціально-економічних прав.

Конституційно-правове обмежень соціально-економічних прав людини полягає у зменшенні обсягу допустимих варіантів поведінки, шляхом визначення певних меж або шляхом встановлення повної чи часткової заборони діяти у певний спосіб у зв'язку з суспільною необхідністю забезпечення балансу інтересів у суспільстві.

Відповідно, можуть бути встановленні такі умовні критерії класифікації конституційно-правових обмежень соціально-економічних прав людини як правового засобу :

1. за колом осіб: індивідуальні, загальні, спеціальні;
2. за територією застосування: міжнародні, держані, місцеві. Відносячи конкретне обмеження соціально-економічних прав до одного з цих видів, важливо, враховувати можливі розбіжності в конституційно-правовому регулюванні. Слушною з цього приводу є думка Б.Візера, який наголошує, що дія в правовій системі різних міжнародних і національних джерел прав породжує надзвичайну заплутаність ситуації і складності тлумачення обмеження основних прав, де в «результаті деякі основні права виявляються гарантовані двічі або кілька разів, при цьому, в різному обсязі, і супроводжуються різними способами обмеження[1,39];
3. за терміном дії: довгострокові, тимчасові;
4. за умовами дії: в звичайних умовах або в умовах дії спеціального режиму;
5. за суб'єктами: щодо фізичні особи або юридичні особи;
6. за сферою дії: публічне або приватне право.
7. за причинами, що зумовили: фінансові, економічні, політичні і т.д.;

Особливості обмеження соціально-економічних прав за останньою класифікацією роз'яснені рішенням Великої палати Конституційного суду від 7 листопада 2018 року, де Конституційний Суд України вважає, що зміни законодавства у соціальній сфері, складна фінансово-економічна ситуація, потреба в забезпеченні збалансованості Державного бюджету України не повинні призводити до порушення гідності людини, яка належить до фундаментальних цінностей, захищених Конституцією України, та становить основу системи конституційного захисту прав і свобод людини і громадянина. Обов'язковою складовою людської гідності є доступ людини до мінімальних соціальних благ, здатних забезпечити їй достатній і гідний життєвий рівень. Верховна Рада України, формуючи соціальну політику держави, повинна гарантувати ефективну реалізацію права на повагу до людської гідності, зокрема, шляхом забезпечення пенсій, інших видів соціальних виплат та допомоги для осіб, які потребують соціального захисту. Держава здійснює регулювання змісту та обсягу соціально-економічних прав, встановлюючи обмеження щодо їх реалізації не лише в Конституції, а й у законах України. Законодавчі обмеження не можуть порушувати сутнісний зміст цих прав. Відповідно до частин першої, другої статті 24 Основного Закону України такі обмеження повинні мати недискримінаційний характер [2].

Отже, ми дійшли висновку, що така класифікація сприяє виявленню характерних ознак певного виду конституційно-правового обмеження соціально-економічних прав та визначає його особливості в подальшій реалізації соціально-економічних прав.

Список використаних джерел:

1. Визер Б. Защита прав человека в Австрии/Б. Визер // Защита прав человека в современном мире/ [отв. ред. И. А. Ледях]. Москва: ЮНИОН, 1993. с. 32-41.

2. Рішення Великої палати Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 7 розділу II Закону України „Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні“ від 7 листопада 2018 року № 9-р/2018 URL: <http://ccu.gov.ua/storinka-knygy/412-mezhi-ta-obmezheniya>.

3. Конституція України від 28 червня 1996 р. //Відомості Верховної Ради України № 30 Ст. 141.

4. Савчин М.В. Сучасні тенденції конституціоналізму у контексті глобалізації та правового плюралізму: монографія. 2018. 440 с.

ПРОБЛЕМИ ВИКОРИСТАННЯ ПЛАТІЖНИХ КАРТОК ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ: ПРАВОВІ АСПЕКТИ

Міщенко Я.О., здобувач ступеня вищої освіти магістратра Навчально-наукового інституту «Юридичний інститут ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана».

Науковий керівник: доцент кафедри фінансового права Навчально-наукового інституту «Юридичний інститут ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана», кандидат юридичних наук, доцент, **Пожидаєва М. А.**

Розвиток ринку платіжних карток є невід’ємною складовою детінізації економіки України, легалізації доходів і витрат, оптимізації розрахунків. Сьогодні кожна третя гривня в Україні витрачається безготівково.

Значний вплив на сталий розвиток ринку платіжних карток здійснюють політико-правові фактори. Вони тісно взаємопов’язані між собою, оскільки під впливом політичного стану країни формується законодавча база та нормативно-правове забезпечення, яке регламентує діяльність на ринку платіжних карток, а також відносини між емітентами та держателями карток [1, с. 319].

На адресу Національного банку України (далі – НБУ) надходить багато скарг від громадян України стосовно виникнення спорів між клієнтами і банками щодо неналежного виконання працівниками банків операцій із використанням платіжних карток [2, с. 279]. Невиконання або неналежне виконання банками договірних зобов’язань негативно впливає на стан довіри населення до банківської системи, що може призводити до скорочення безготівкових розрахунків та до відмови громадян використовувати платіжні картки. У зв’язку з цим банківські установи згідно зі ст. 55 Закону України «Про банки і банківську діяльність» [3] зобов’язані докладати максимальних зусиль задля уникнення конфлікту інтересів працівників банку та клієнтів.

Загальні засади функціонування платіжних систем в Україні, зокрема емісії здійснення операцій із використанням електронних платіжних засобів, регулюються нормами законів України «Про Національний банк України» [4], «Про банки і банківську діяльність» [3], «Про платіжні системи та переказ коштів в Україні» [5], Положенням про здійснення операцій з використанням електронних платіжних засобів, затвердженим постановою Правління НБУ від